

15. May. 1842

FAKTA

Dato:

15. May. 1842

Sidetal:

Dagbog A, side 25-26

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit Liv, København 1967, s. 70-71; Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 75-76

TRANSSKRIFTION

1 Pintsedag 15 May

Den Aften igaar fik rigtignok en ganske anden og langt venligere Character end de sædvanlige Lørdagsselskaber, ved Moders¹ og Louises² Nærværelse. Moder skjænkede Thee for os, og Louise sang bagefter. Vel er hendes Stemme svag, men hendes Foredrag er saa naturligt og dog udtryksfuldt, saa de samme Sange, som tit blive kjedelige faae i hendes Mund dog en egen Ynde. Idag var jeg henne i Vartou Kirke; jeg har længe ikke hørt Grundtvig og var ret stemt dertil idag. Der er dog en Storhed i •26• ham som jeg ikke har truffet hos nogen anden Præst. I begeistrede Øieblikke faaer hans Ord og Udtrykket i hans Ansigt noget profetisk, naar han spaaer om den kommende Tid; men ogsaa den svundne glemmer han ikke, Minde og Haab smelte saa yndigt sammen hos ham. – Jeg var ogsaa idag for første Gang iaar paa Billedgalleriet,³ og betragtede ret de gamle hollandske Landskaber. Kunde jeg faae noget af den Simpelt, Sparsomhed, hvormed de anvende de enkelte Planter, Straae og øvrige Pynt, hvorved de aldrig tabe det Hele af Sigte og faae dog tilsyneladende mere Rigdom end den, der vil give Alt, gjøre hver Plet interessant. Nu længes jeg ret efter at faae mit store Stykke paa Lærredet, jeg har saa meget i Hovedet, som jeg kun der kan see virkeliggjort; men ak! det vil dog see daarligt ud, og kun lidet ligne Billedet, som nu det staaer for min Tanke. – Jeg har i disse Dage læst Schakesspeares Kong Lear. Jeg forbauses over den Natur der er deri, dets Kendskab til Menneskehjertet, ja, til Himmel og Helved kunde man gjerne sige. – Jeg skal i Aften i Selskab hos Grosserer Lorenz Frølich.⁴ Indbydelsen havde Louis Mourier⁵ skrevet paa en Lap Papir, og paa den samme fandt jeg disse Ord med Blyant:

Bleg, som Kummers mørke Datter, staaer

Maanen hist paa Himlens store Bue. –

Jeg troede at gjenkende den samme Haand, som skriver de smaae Regninger paa Thee, Sukker, Smør, Brød, Blankesværte o. s. v. Mines,⁶ Tjenestepigens. Var det tilfældigt eller har hun villet give mig et Vink om det poetiske Liv, der rører sig i hende, jeg veed jo, meget vel, at hun læser den ene Roman efter den anden. Stakkels Pige! din Stilling er ikke god her paa Hospitalet, hvor alle Kandidater, Volontører, o. a. fl. [overstreget: kan] spase med Dig; der spases meget bort. Men du har ingen Grund til at klage over mig, jeg har aldrig kunnet beqvemme mig endog til mindste Hentydning paa Sligt; ligesaameget af Angst som af Pligtfølelse, og mere maaskee. Den Skjærsildslue er svær at komme igjennem for unge Mennesker, uden som Myg med sveden Vinge. Ikke bedre end Andre er jeg, men ingen [overstreget: Piges] Kvindes Ro har jeg endnu paa min Samvittighed, og dog er den betyngt.

---

¹ Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863).

² Lundbyes kusine, Louise Lundbye (1818-1845).

³ Det Kgl. Billedgalleri på Christiansborg Slot havde siden 1827 haft åben for offentligheden i sommerhalvåret.

⁴ Lundbye mener formodentlig vennen Lorenz Frølich's farbror, grosserer Heinrich Lorentz Frølich (1787-1873).

⁵ Louis Edzard Alexis Mourier (1805-1877), jurist, fætter til Lorenz Frølich's far.

⁶ Wilhelmine Louise Klamer (ca. 1819-1842), stuepige hos kontrollør Carl Schoubye, hos hvem Lundbye lejede et værelse på Frederiks Hospital.

senere samme Dag 25.

Der er her hjemme hos Moder til Mandag i sidste Lørdag mig sin lille
Samling af Tegninger, hvoriblandt jeg traadte over et Portraet af Lavinia
de Neergaard, som jeg i mit stille Sind havde glædet mig til at se, men
Nær havde intet; der jeg havde tegnet sine blevere paa Noddygaard. Naar
jeg tænker paa det et saadant B. Billede for et mindes Tegnede, og, in-
og det jeg hader, hvad man kalder Lavinias, saa kan jeg ikke negte, at
jeg alene inden Glæde tegner i den gamle Bog, som har givet mig, da
hun horte, at jeg saa gjordes til mine Tegninger, anskede gam. m. Papi-
paa det det gjordes er fastere og tillige guld. Og ender ikke at den er hellig
i gjennem Lørdag og kaldes Falk ind det er for Papiets Skjold, at jeg bringer
en Bog i et saa underligt Formet; men det er for hendes Skjold, og jeg
er selv i dette som i meget andet bly saa daalig som Andre. Men denne
Bog har jeg faaet saa meget, og jeg vil lade den indbunde, at den maa staa sig
høje, og den skal længe glæde mig, og jeg vil se, om den alene vil gi-
ve Nøget godt til Erindring om sig; men jeg skal heller ikke min's bringe den
hos Jæger, intet er mig madhjælpigere end det Aflyden, der findes med vis-
ne Roser, for Knallde Raand o. s. v., men jeg er glad for min lange Dag!

I Fortælling til Fødsels Dagen af Schækes speeres Kong Lear og
den Ranskerier mig i et man ikke ofte skal indtale, hvad man har
paa den for sig. Det er jeg alder og skal i maerke, da det meget
de Ting, som meest levede interessere mig, skades den for mig, og der
hvides alt for det i kortet - det er tydeligt at være en saadant Bogen.

Aften ind Moder var min Gæst; hvad der lovt at komme heri Lørdag, saa mine
som en Lørdag vilde jeg ikke gaa aarstjær, men meget mere først min blise kjære.

Den Aften igang fik mig tydelig en ganske anden og langt ventlige Bogen
waetter end de saadanne Lørdag selshede, og Moder og Lavinia havde
gettes. Moder skjænkede Thee for os, og Lavinia sang bag efter. Vel er hen-
des Stemme suag, men hendes Foredrag er saa naturligt og sig indtryk
fælt; saa de samme Lørdag, som det blive tydeligt paa i hendes Mund
Dag en egen Ønde. Jeg var jeg henne i Vantens Kirke, og jeg har længe
ikke haft Grundning og var ret stant dertil i dag. Der er dog en Støthed i

Institsmaad than
som kaldes som
indtægts bog for
Land skaber.

14. Maj

15. Maj

No. hem som jeg ikke har truffet hos nogen anden Post. I hege, stede, Diablikke
fæer hans Ord og Udtryk i hans Ansigt noget præfekt, naar han
spæer om den kommende Tid, men ogsaa den som indse glemmer han
ikke, Mænd og Kvæder sætte saa yndigt sammen hos ham. — Jeg
var ogsaa idag for første Gang i den Billedgalleri, og betragtede
ret de gamle hollandske Landkæder. Hvide jeg fæer meget af den Fin-
helbred, Sparfænked, hvormed de anvende de enkelte Planter, Straae og
ævrige Pjæk, hvormed de aldrig tage det Hæle af sigte og fæer dog
tilsyneladende mere B. og Lær end den der vil give Alt, gjore hvor
Blet interessant. Nu længe jeg ret ofte at fæer som stene Støkke paa
Lærredet, jeg har saa meget i Bløddet, som jeg hem der kan see tydelig
gjort; men at det er det dog saa snart sigt, og kæn lidt ligne B. Bledet,
som om det stæer for min Tanke. — Jeg har i disse Dage Lost Læ-
kas speares Kong Lær. Jeg forbauses over den Natur der er den, det
kæn skæb til Men uske hændet, ja til Blismed og Hæled kænne
gjore sig. — Jeg skal i Aften i Selskab hos Gæstver. Lovang Frølich.
Indbydelsen haads den Mærket smukt paa en Læg Papir, og paa den samme
faalt jeg disse Ord med Blyant: Bly, som kænner minke Læter, stæer
Mænen best paa Bløddens store Bæne. — Jeg træk
at gjengænde den samme Plæud, som skrives de smaa Begynder paa Thee,
Læter, Lær, Bled, Blænk svæerte o. s. v. Minus, Tjæst sigens. Var det tilfældigt
eller har hem vilde give mig et Vink om det præctige Lær, der søres sig: hende,
jeg ved ja, meget vel, at hem læser den ene Roman efter den anden. Hæled sig!
Den Hæled, er ikke god her paa Hospitalen, hvor alle Hæled, stæer, Valantones,
o. s. v. Hæled spæer med sig, der spæer meget best. Men du har ingen Gjern
til Klage over mig, jeg har aldrig kænnet begynder mig, endog hem til minde
Mærkning paa sigte: ligesaa meget af Angst som af Pjæk for Læter, og mere mæ-
sked. Den Hæled sigte er over at kænne igjennem for mange Mændsket, uden
som Mig med svæden Vinge. Læte best og Læter er jeg, men ingen Hæled
kænnes No. her jeg endan paa min Samvittighed, og jeg er den betyngt.

19 May.

Naar jeg i hede Diablikke som tilbage paa Frøstellers Tæmer og ser,
hvor dunkle hælkehæder de stæer for mig, da synes jeg at ane, hælde
de strengt Orthodoxe frøstæer ved deres Frø paa en personlig personlig
Spæel, som frøste Mærskene. Men hvad enten det er hælde Indvirkning
eller egen syndig Drift, finder jeg det lige strafværdigt at give efter
derfor. Plæud er denne Kamp, hem et Hæled er Kraft at finde. —